KÁZÁNÍ **3. adventní neděle** **11.12.2022**

Mt 11,2-11

Jan uslyšel ve vězení o činech Kristových; poslal k němu vzkaz po svých učednících: „Jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?“ Ježíš jim odpověděl: „Jděte, zvěstujte Janovi, co slyšíte a vidíte: Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluší slyší, mrtví vstávají, chudým se zvěstuje evangelium. A blaze tomu, kdo se nade mnou neuráží.“ Když Janovi učedníci odcházeli, začal Ježíš mluvit k zástupům o Janovi: „Na co jste se vyšli na poušť podívat? Na rákos, kterým kývá vítr? Nebo co jste vyšli zhlédnout? Člověka oblečeného do drahých šatů? Ti, kdo nosí drahé šaty, jsou v domech královských. Nebo proč jste vyšli? Vidět proroka? Ano, pravím vám, a víc než proroka. To je ten, o němž je psáno: ‚Hle, já posílám posla před tvou tváří, aby ti připravil cestu.‘ Amen, pravím vám, mezi těmi, kdo se narodili z ženy, nevystoupil nikdo větší než Jan Křtitel; avšak i ten nejmenší v království nebeském je větší nežli on.

Milí přátelé v Kristu,

nevíme, jestli si Jan, to co uslyšel o činnosti Ježíše, sám tak vykládal. Anebo to tak slyšel od někoho vykládat. On na to reaguje otázkou: ***„Jsi ten, který přichází, anebo máme čekat jiného?“*** Znamená to zakolísání víry nebo pochybnost? Když od Ježíše, toho silnějšího než on, čekal něco jiného a teď ve vězení prožívá krizi? Spíš se Jan potřebuje ujistit. Když v tom, co o Ježíši slyší, vnímá mesiášské činy, že to vidí správně. Ani ve vězení se Jan nenechá vnitřně uvěznit. V osobně těžké situaci se ptá po Kristu a chce znát přímo jeho odpověď. Hledá jeho ujištění, ale je taky ochoten přijmout od něj jiný pohled. Vojtěch Kodet, známý kněz a kazatel, to komentuje: „*Vidíme tu jasný rozdíl mezi člověkem víry a člověkem náboženským. Člověk náboženský lpí na svém přesvědčení…, ale Boha se neptá. Člověk víry ví, že Boha plně nezná, nemůže ho obsáhnout svým rozumem. A proto naslouchá, je otevřený; ačkoliv už Boha našel, neustále ho hledá. Ví, že Bůh i Kristus nás přesahuje, a nechá si jím otevírat srdce i mysl.“* Je mnohem lepší a nadějnější stávat se člověkem víry, hledajícím křesťanem, než jen člověkem náboženským, natož nábožným fundamentalistou.

Jak Ježíš na tu Janovu otázku odpoví? ***„Jděte, zvěstujte Janovi, co slyšíte a vidíte: Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluší slyší, mrtví vstávají, chudým se zvěstuje evangelium. A blaze tomu, kdo se nade mnou neuráží“.*** Ježíš nemluví o sobě. Rozhodně neříká: ano, vyřiďte Janovi, že já jsem mesiáš. Ale poukazuje na to, co se v jeho přítomnosti děje. Co slyšíte a vidíte. Běžte a vyřiďte, že se v blízkosti Ježíše lidé uzdravují, očišťují – nejen tělesně i lidsky,celkově. Lidem se vrací jejich důstojnost a vracejí se do společenství druhých. Jsou vráceni do života i k víře se mohou vrátit. A právě chudí a všelijak bídní slyší pro sebe dobrou zvěst: Bůh je vám blízko, jde vám na pomoc. Tak to všechno, co se kolem Ježíše děje, mluví samo za sebe. Jako strom poznáte po ovoci. Ale taky zvěstujte, že se v působení Ježíše nápadně naplňují biblická proroctví. Zvlášť ta z proroka Izajáše. I když zase nechtějte chytat proroka nebo samého Boha za slovo. Když se všechno neděje doslovně a hned, učte se to přijímat jako lidé víry, ne jako náboženští fundamentalisté. Vždyť slyšíte tu poslední Ježíšovu větu: ***A blaze tomu, kdo se nade mnou neuráží.*** Blaze tomu, kdo Ježíše přijímá, jaký je, a to, co dělá, přijme jako první projevy Božího království. Blaze tomu, kdo se tenkrát ani dnes nad Ježíšem nepohoršuje, že je Kristem jinak, než podle mých představ a očekávání.

Ale jak je to s dosahem těch Ježíšových slov do dneška? Můžeme i v našich dnech něco slyšet i vidět z působení Krista? Přišlo mi, že možná právě tahle otázka z toho evangelia směřuje na

nás a je pro nás i výzvou. Abychom uslyšeli a věřili, že Ježíš Kristus i dnes může takové věci působit. Abychom mu svou nedověrou a skepsí tuhle možnost neupírali. A zase jsme u toho: abychom se nad ním neuráželi. Ne náhodou tady o kousek dál v 11. kapitole Mt, Ježíš velebí Otce, že tyto věci skryl před moudrými a rozumnými, a zjevil je maličkým víry. Vždyť kde je dnes vzkříšený Kristus přítomný, kam přichází, mohou se přece dít podobně věci. Potěšující, uzdravující, pozvedající, zbohacující. Jde o to, abychom k nim byli otevření, uslyšeli a vnímali. A taky je přinesli tomu, kdo je potřebuje slyšet a zažít. A pak třeba společně s vděčností poznáme, že Kristus i dnes divy činí.

Bratři a sestry, proč Ježíš následně potřebuje lidem vysvětlit, kdo je Jan a vydat mu své svědectví? A dělá to stylem řady docela ironických otázek - zřejmě, aby se jich to osobně dotklo, aby k tomu zaujali svůj postoj. Jde tedy o víc než jen o to, že se chtěl Jana zastat. Nejspíš máme i my znovu zaslechnout, že je třeba správě chápat a vzít vážně Jana Křtitele, jestli máme poznat a přijmout Ježíše Krista. Protože, kdo je ten podivný Jan? Koho v něm vidíte? Nejspíš alternativu a protiváhu? Ke králi Herodovi, k herodovskému a jakémukoli arogantnímu stylu moci a života. Alternativu vybočující z ubíjejícího systému. Konečně i ke stylu života, který běžně žijeme? Ježíš říká: Ano, ale Křtitel je víc než jen alternativa. On je dokonce víc než prorok. On je ten posel, který mi měl připravit cestu. A to nejen svým kázáním, ale i svým postojem a údělem.

A právě tady se to láme. Ježíš vnímá a ohlašuje, že s jeho působením přichází něco nového. Nové Boží přiblížení. Nové Boží zjevení. A s ním nová kvalita života a vztahů. A proto i nové vidění věcí a nová měřítka. ***„Amen, pravím vám, mezi těmi, kdo se narodily z ženy, nevystoupil nikdo větší než Jan Křtitel; avšak i ten nejmenší v království nebeském je větší nežli on.“*** Co tím Ježíš myslel? Snad se to dá chápat a říct takto: v čase příprav, na vrcholu Starého zákona a starého věku, nikdo neukázal na Krista a blízkost Boží vlády tak, jako právě Jan Křtitel. S Ježíšem ale ta Boží vláda už přichází – už se tu něco z ní děje. S Ježíšem přichází dějinný zlom, nový čas, nastupují měřítka Božího království. Nebeské království se už jen neohlašuje, už jen neklepe na naše dveře, Ježíš už do něj dveře otvírá. On sám je těmi dveřmi. Kdo mu věří, už do Božího království vchází, už se s ním ocitá uvnitř. A proto i ten nejmenší v Božím království je větší, nežli Jan. Proto i ten nejposlednější a právě ten nejposlednější je najednou tak důležitý. Proto jsou v přítomnosti Ježíše taky tak důležité malé děti a nemluvňátka. Proto je staví doprostřed, bere do náruče, dává je za příklad svým učedníkům. Proto všechny, kteří se těm maličkým svou prostou oddanou důvěrou podobají, bere pod zvláštní nebeskou ochranu. Proto je i ten nejposlednější a nejpotřebnější Boží láskou a svou důvěrou povýšen k důstojnosti Božího dítěte.

To, co tady Ježíš řekl o velkém, a přece jasně ohraničeném významu Jana Křtitele, platí i pro jeho zvěst. Jan zvěstoval slova soudu, abychom pochopili a vzali vážně, že vstříc Božímu přiblížení jde o vážnou a opravdovou vnitřní změnu. Ale s Ježíšem už přichází taková síla Boží milosti, milosrdenství a lásky, jakou ani Křtitel nečekal.

Sestry a bratři, je-li to tak, je to velká síla, která se i mě a tebe osobně týká. Jestli se i ve chvílích, kdy si připadám hodně mizerně, můžu takhle vidět – byť jako ten nejmenší v Božím království! Jestli se můžu vždycky najít uvnitř království lásky, pokoje a naděje. Díky Kristu!

Chvíle ticha

Modleme se: Pane Ježíši, děkujeme, že se chudým zvěstuje evangelium. Že i nás osobně, všelijak nuzné, provinilé, chudé v lásce, takhle pozvedáš svou láskou. Dáváš nám nezaslouženě takovou hodnotu Božích dětí, jen když ti důvěřujeme a když se nad tebou nepohoršujeme. Neumíme to ani domyslet a pořádně vyslovit.

Nechceme se ale ani klamat ve své rozumnosti. Ani zastiňovat tvé působení nebo mu překážet. Ani brát nalehko Boží milost.
Vyznáváme v *tiché chvíli*, že jsme Boží lásku různě znevážili jako i příslušnost k tobě.
Proto prosíme nahlas: ***Pane, smiluj se nade mnou. / Pane, smiluj se nad námi.***

Chudým se zvěstuje evangelium, pokorným milost:
Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal, ale domnívali jsme se, že je raněn, ubit od Boha a pokořen. Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni.
Amen.

P: 253 Můj klenote ze všech nejkrásnější